

I lilla salen på konsthallen i Kulturens hus visar Per Wennerstrand skulptur, måleri och en videofilm kommenterad i diktform. Med en något dröjande och predikande stämma läser han dikter till animerade och spelade filmsekvenser. Det handlar om vårt behov av gemenskap, varsamhet med naturen och medmänsklighet. Hans skulpturer i betong och trä är förenklade symboler för samma tematik. Där finns trädet med rötterna både i jorden som i himlen, stjärnan, urnan och det allseende ögat. Där finns den fredligt utsträckt handen som söker gemenskap med andra händer och bildar en cirkel eller händer som skärvor som formas till kärl och som tillsammans bär det levande vattnet. Ett par av skulpturerna är utförda i metall. Gjutna och bemålade i järn och aluminium. På ena väggen hänger tre lite ängsligt utförda emaljmalningar på en koboltblå grund.

Skulpturerna är slutna dekorativt stiliserade med mjuka snälla former utan komplikationer. Ett till synes dansande par i betong hänger i en vajer från taket. De roterar sakta vid beröring, en möjlig bild av gemenskap eller av livets eviga dans. En figur "Gravitation" står till synes försänkt i andaktsfull kontemplation. Här leds man i tankarna direkt till religiösa bildkonventioner. Framför ett fönster hänger en stiliserad ö med ett träd på "Horisonten". Ön är delad och under den speglas en annan värld även den med ett träd fast något annorlunda i form. Det är som en illustration av kyrkofadern Augustinus tolkningar av Platons idévärld.

I ett annat hörn ligger en ögonglob på golvet, en "Sluten form med skärningspunkt". I djupet av dess pupill glimmar en fyruddig stjärna. "Frågorna", en bemålad träskulptur mitt i rummet utgörs av fyra träd sprungna ur relingen på en röd båtförm. Återigen en religiös symbol ur den kyrkliga fataburen. Härefter känner jag en brist på originalitet, oaktat den sympatiska omtanken om livets okränkbarhet och människors lika värde. Mänsklig värdighet går som en röd tråd genom hela utställningen men...

Det hela vore kanske uthärdlig om det inte vore för det distanslösa och pretentiöst filosofiskt profetiska i videon och den mässande texten. Det formspråket känns som en fläkt från en förgången tid. Also sprach Per Wennerstrand. Ett slags credo som slår in alla kända öppna dörrar. Man får spunk, det blir bara för mycket. Det är som att han inte litar på sitt bildspråk.

Det är redan illa tyngt av konventioner men när han sedan klär bilderna i ord rasar det hela som ett korthus. Jag känner mig tillrättavisad i min bildupplevelse och det färgar dessvärre intrycket av hela utställningen.

Bertil Sundstedt